

*Fény s párahintán lebegő anyag,
habok forgóin arany-üveg árnyak.*

*Utolszor ő is így jött még az élő,
míg vont kemény fejére koronául
a Szent Márk templom kupolái
kagylós falakba csavarodva hordták
a Canticum Sacrum szavát.*

*Így jött az élő át a lagunákon
helyét jelölni majdani halottnak.*

*A köfal árnyán egyszerű a sír
de benne van a tengerek ölében
s a kurta csontok lezökkent hajója
megfekszi még a hosszú századot.
S mert idefönt mindent elért,
úgy tudott halni, ahogyan élt,
a jelkép mit hagyott magáról,
áthághatatlan, megkerülhetetlen.*

*Árbocaként a hamvadzó kereszt
tele van írva, hetenként cserélik.
Amit a becsvágy nem adhat többé,
háramlik vissza szakadatlanul,
háláltni jussod szétozott teremtés.*

*Hasadó víz kegyelme: temető.
Tág koszorúdból nem hull ki a zöld.
És csönd és szél, ég s föld áramából
szövődik, nő az ingatag időbe,
elme és kéz közt foghatóba csendül
föltámadásunk igaza: a mű.*

GYŐRI LÁSZLÓ

Kévekötél

*Gyökerestül téptek ki bennünket
az óriási sárga búzaföldek,
hónuk alá szorítottak minket,
nyakat nyakra, vontak, illesztgettek,*

két-két testből formálva keresztet,
a két ágra aztán ötödiknek
gondosan egy újabbat vetettek,
áttekerték vele a nyakszirtet,
a nyakat, hol legjobban feszül meg
a hurok. Az egyik ágat hóna
alá, a másikat szorította
csavarintó kezébe, marokra,
a nagy föld, az óriási búza.
Gyökerestül tépett ki bennünket,
lucskosakat, éppen fölkelőket,
ingünket és elázott cipőnket,
habos élű kaszánkat, üllőnket,
tűhöz illő anyánk, a meggörnyedt
anyókat gyökerestül tépte ki
a búza és kitépte időnket.
Ragyognak az idő keresztjei.

Sár

Szemem óriási,
ha belenéztlél egyszer
a mélyire látni,
tudod, hogy mekkora
mélységeket vet föl.

Tudod, milyen mély sár,
milyen feneketlen
kátyú van szememben,
a fény országútján
milyen kátyú, dágvány
forog, mint fejetlen
mesebeli sárkány.

Szemem közepében,
Tornyai
János-i
sarában, a mélyben,
egy vén kerék forog
előre a dülő
vénséges sarában.

Lovatlan, kocsitlan
vén fa, vén kerék,
időtlen, teretlen
vén vas, vén szegek.

Becsukom. Essen a
hó esten és esetten.
A hó, a zúzvara
födjön be két szememben
egy egész télre engem,
vadra és hosszúra.

Senki se, semmi se
nyitott ki szememben
ez világból engem,
esse be, fődje be
a hó sűrű szála,
hideg szempillája.